

Les magranes flamejants

JOSEP CARNER

És nit; sola i plorosa diu la muller d'Alcides:
-Oh Hera, gran deessa, atén-me, cor a cor,
abans que a Zeus recaptin tes flaires exquisides
i el seu esguard et volti de rierades d'or.

Car t'és plaent de veure, en les suaus brandades,
com tremen, com es lliuren els cossos matronals,
i que les veus s'apaguin, de tan enamorades,
i s'ompli de victòries el tàlem dels mortals.

I sola presideixes, del cim de la claror,
l'aürt de les mirades en lluita prest encesa,
i ara t'arbores, ara t'ajeus en la peresa
al cobri de la roda de neu del teu pagó.

Allunya'm, protectora, les hores malastrugues:
ma veu i mes petjades sols troben solitud,
i la mateixa llàntia fa pobres pampallugues
com si, per enyorança, li demanqués virtut.

Aquelles nits enyoro d'enfosquiment tan clar,
quan queien flors dels arbres que el ventijol despara,
quan ell la cara meva prenia vers sa cara
i el braç me'n queia, sense la força d'anusar.

Encén el bell furor, oh Hera, amb ta mirada;
que sigui aquest silenci batut per so rabent.
La vella porta espera la seva revolada;
mon cos demana els besos que ajupen com el vent.

Alcides, en collir-me, dels braços meus digué
que eren una garlanda d'amor, tota florida.
Oh Hera, en sa tornada l'estrenyeria bé
i fóra ma garlanda potent com una brida.

I despullant, de dia, les hortes i els jardins,
en premi de les teves volences sobiranes,
tos temples ornaria de flamejants magranes
que, ben ferides, llencen un xàfec de robins.

CARNER PUIGORIOL, Josep (1984): *Els fruits saborosos*. Edició i notes d'Esther Centelles. Barcelona: Edicions 62, col·lecció "L'Alzina".